

Vợ Chồng Người Đồ Tể Thoát Nạn Nhờ Phóng Sanh

Lão Thái là một đồ tể, có vợ là Tô thị, hàng năm có không biết bao nhiêu súc vật bị giết dưới tay ông. Ngày hôm đó, người hàng xóm là lão Vương mang đến nhà lão Thái một con chó đen, xem ra không phải là giống chó nuôi trong nhà ở vùng này. Lão Vương nói là bắt được con chó này ở trong núi, nay nhờ lão Thái làm thịt, xong sẽ tặng một chân giò coi như tiền công vất vả. Nhưng buổi sáng hôm đó Lão Thái có việc đi sang thôn khác, nên phải đợi đến chiều mới làm thịt được. Vì thế, đã đem con chó nhốt vào lồng sắt.

Buổi chiều Lão Thái trở về nhà, sai vợ nhanh chuẩn bị nước sôi để chuẩn bị làm thịt con chó đen kia. Con chó này lông toàn thân màu đen, ở giữa hai mắt có một đám lông màu bạc, nhìn qua giống như là có 3 con mắt vậy. Lão Thái mài dao, đưa con chó ra khỏi lồng chuẩn bị giết thịt. Thông thường vào lúc này, con vật đều sẽ giẫy giụa, gầm rú, nhưng con chó đen này đến một tiếng cũng không kêu, nhưng mà hai mắt nó mở to nhìn chăm chăm lão Thái. Vợ lão Thái thấy vậy thì cảm thấy có chút kỳ quái.

“Đợi một chút” – Tô thị bảo chồng dừng lại. Cô lại cẩn thận quan sát một chút con chó đen này, thấy cái bụng của nó hơi bành ra, bèn đưa tay sờ vào bụng con chó. “Con chó này đang mang bầu, thả nó đi thôi”, Tô thị nói xong mắt đỏ hoe xoay người đi vào phòng.

Nguyên là, vợ chồng lão Thái lấy nhau đã mười mấy năm, hiện đã ngoài 40 tuổi rồi mà vẫn không có lấy một mụn con, khiến hai vợ chồng vô cùng sầu não, mọi người trong thôn đều lén nhìn Tô thị mà chỉ trỏ lời ra tiếng vào. Tô thị nhìn thấy con chó này đang mang thai, không khỏi nghĩ lại chính mình, thấy mình còn không bằng một con chó, cảm thấy rất tủi thân. Lão Thái thở dài, dắt con chó đen đi về phía núi sau thôn, cởi bỏ dây thừng rồi nói với nó: “Đi thôi, cẩn thận không lại bị người ta bắt”.

Đến chập tối, lão Vương tới lấy thịt chó, lão Thái đành phải nhận lỗi rồi đền cho lão một ít đồ .

Tết Nguyên tiêu hai năm sau, có một đạo sĩ du phương đi qua nhà lão Thái, ghé vào xin ngụm nước. Uống nước xong, vị đạo sĩ nói với lão Thái: “Nhìn tướng mạo của ông, hẳn là đến nay vẫn chưa có con, có đúng không?”. Lão Thái nghe thấy vậy thì gật đầu lia lịa, đạo sĩ lại nói: “Trên người ông sát khí rất nặng, chắc đã làm rất nhiều việc sát sinh”. Lão Thái nghe xong thì giật mình kinh hãi, vội vàng quỳ xuống cầu xin đạo sĩ cho lời khuyên chỉ cách phá giải.

Đạo sĩ nói rằng bởi cả đời lão Thái đã giết chết rất nhiều sinh linh, hiện giờ sát khí khắp thân, đến nỗi không chỗ nào không có, nếu không kịp hối cải, về già khó tránh khỏi tai ương. Đạo sĩ lại khuyên lão Thái kể từ hôm nay đừng tiếp tục sát sinh nữa, vả lại mỗi ngày cần phải tắm rửa sạch sẽ, thành tâm đốt nhang cầu nguyện SÁM HỐI, suốt 3 tháng như vậy mới mong làm sạch sát khí trên người; sau đó một lòng hành thiện mới có thể hóa giải. Đạo sĩ nói xong, cáo biệt rồi nhẹ nhàng rời đi.

Lão Thái làm theo lời đạo sĩ dặn bảo, ngay ngày hôm sau quyết định bỏ nghề đồ tể, hai vợ chồng mỗi ngày ăn chay, cả ngày cả đêm thắp nhang cầu nguyện, sám hối, chăm chỉ làm việc thiện.

Đến giữa mùa thu năm đó, Tô thị cảm thấy thân thể không khỏe, lão Thái liền mời thầy lang tới xem bệnh. Thì ra là Tô thị đã mang bầu, nên mới bị ốm nghén như vậy. Đến lúc này, hai vợ chồng càng tín phụng vị đạo sĩ, coi đó là thần tiên, bèn lập bài vị, mỗi ngày đều kính cẩn thờ cúng.

Thu qua xuân tới, đảo mắt đã nhanh đến Tết Đoan ngọ, Tô thị cũng sắp đến ngày sinh nở, lão Thái sớm mời bà mụ về ở trong nhà của mình, tất cả đồ dùng đều đã chuẩn bị đầy đủ sẵn sàng. Ngày hôm đó, Tô thị cảm thấy trong bụng khác thường, bà mụ bảo là sắp sinh rồi, bèn vội vàng đỡ Tô thị vào trong buồng, chuẩn bị đỡ đẻ. Lão Thái đứng ngoài phòng sinh, đi đi lại lại, lòng như lửa đốt. Một lúc sau, bà mụ sợ hãi chạy ra nói với lão Thái là Tô thị khó sinh, rất nguy hiểm đến tính mạng, lão Thái hãy chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Lão Thái lúc ấy mồ hôi lạnh ướt đầm cả vạt áo, cảm thấy trời đất đảo lộn, té ngã xuống thềm đá không nhúc nhích.

Lại một lúc lâu sau, lão Thái mơ hồ nghe thấy vài tiếng chó sủa, ngay sau đó là tiếng khóc của trẻ sơ sinh. Bà mụ vội chạy ra ngoài chúc mừng lão Thái, nói Tô thị đã sinh con trai, mẹ tròn con vuông. Nhưng mà trong mắt bà mụ không khỏi lộ

vẻ nghi hoặc, dường như đối với chuyện Tô thị sinh khó, lại mẹ con vô sự nên có chút khó hiểu.

Về sau, lão Thái nghe Tô thị kể lại mới biết rõ sự tình. Nguyên là ngày ấy Tô thị khó sinh và bị hôn mê, cảm giác thân như đang ở trong một mảng sương mù, xung quanh đều là súc vật các loại, không ngừng tấn công Tô thị. Lúc đó một con bò lao tới như muốn dẫm lên người Tô thị. Bỗng nhiên từ trong đám sương mù nhảy ra một con chó lớn có 3 mắt, xông tới đuổi đám súc vật kia, cứu Tô thị thoát chết trong gang tấc.

Lúc sau con chó đen này dẫn Tô thị đi ra khỏi đám sương mù, hướng tới Tô thị bái lạy một cái rồi liền biến thành một làn khói nhẹ bay đi. Tô thị lập tức tỉnh dậy, đồng thời cũng dễ dàng sinh hạ một bé trai.

Vợ chồng lão Thái hiểu được rằng chính là nhờ cứu con chó đen năm kia mà mạng 2 mẹ con Tô thị mới được bảo toàn. Về sau, hai vợ chồng lại càng chăm chỉ làm nhiều việc thiện, rộng rãi kết thiện duyên, đã trở thành một nhà đại thiện nổi tiếng khắp vùng. Trong nhà vợ chồng đầm ấm hòa thuận, con cái hiếu thảo. Đến ngày con trai cưới được vợ hiền, rồi sinh hạ được 4 người cháu trai. Từ đó, nhà lão Thái con cháu đầy nhà, tận hưởng cuộc sống an lạc; lão Thái đến năm 70 tuổi, không bệnh mà mất.

Lạm bàn: Nhận ra được những tội lỗi của mình cần phải có một bản lĩnh rất lớn, vì thói đời thường người ta thích quanh co chối tội chứ không muốn nhận lỗi. Như lão Thái đây lại còn hết lòng hối cải, bỏ ác theo thiện, ngày đêm sám hối và siêng năng làm việc thiện thì dù tội nặng cũng có thể chuyển thành nhẹ, tội nhẹ sẽ tiêu sạch hết. Thế nên, hối quay đầu, thì luôn là bờ.

